

ΓΡΑΠΤΕΣ ΑΝΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 2019

ΜΑΘΗΜΑ: ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΧΡΟΝΟΣ: 2 ώρες και 30 λεπτά

ΤΑΞΗ: Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 24/06/2019

ΟΔΗΓΙΕΣ:

- 1) Να γράψετε μόνο με μπλε μελάνι.
- 2) Δεν επιτρέπεται η χρήση διορθωτικού υλικού.
- 3) Να προσεχθεί ιδιαίτερα η εμφάνιση του γραπτού και η ορθογραφία.
- 4) Όλες οι απαντήσεις να γράφονται πάνω στα φύλλα εξέτασης που σας δίνονται.

Το εξεταστικό δοκίμιο αποτελείται από δύο (2) μέρη και οκτώ (8) σελίδες.
Να απαντήσετε σε όλα τα ερωτήματα.

ΜΕΡΟΣ Α': ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ**(ΜΟΝΑΔΕΣ 70)****Η ανεργία οδηγεί σε απώλεια του εαυτού**

Πώς αντιδρούν τα περισσότερα άτομα αν, από τη μια μέρα στην άλλη, βρεθούν χωρίς εργασία; Όταν μάλιστα, για λόγους εντελώς άσχετους με τις εργασιακές τους ικανότητες, η απόλυσή τους συνεπάγεται την είσοδό τους σε ένα μακροχρόνιο και αδιέξοδο καθεστώς ανεργίας;

Η καλπάζουσα ανεργία στον τόπο μας, αλλά και στις περισσότερες «αναπτυγμένες» κοινωνίες, είναι το προϊόν της ολότελα ανορθολογικής επιλογής κατά τη δεκαετία του '70 να εναποθέσουμε το μέλλον των κοινωνιών μας στην άναρχη και ανεξέλεγκτη ανάπτυξη των αγορών. Η πρόσφατη διεθνής οικονομική κρίση σε συνδυασμό με τις εγχώριες αδυναμίες διπλασίασαν την ανεργία στην Ελλάδα. Μάλιστα, με δεδομένη την παρατεταμένη οικονομική ύφεση την επόμενη δεκαετία η επέκταση της μόνιμης ανεργίας σε ολόένα και ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού πρέπει να θεωρείται βέβαιη. Και η προοπτική μιας παρατεταμένης κατάστασης ανεργίας δεν απειλεί μόνο τους νέους κάτω των 25 ετών αλλά και τους άνω των 40 έως 60 ετών μεσήλικες, οι οποίοι, ενώ έχουν εργαστεί επί σειρά ετών, εν μια νυκτί βρίσκονται απολυμένοι, χωρίς καμιά δυνατότητα επανένταξης στον κόσμο της εργασίας.

Προφανώς, η πρώτη συνέπεια της απώλειας της εργασίας είναι η στέρηση μιας σταθερής πηγής εισοδημάτων απαραίτητων για την επιβίωση. Όμως, η παρατεταμένη κατάσταση ανεργίας έχει και άλλες δραματικές επιπτώσεις στην κοινωνική και ατομική ζωή των ανέργων. Επιπτώσεις που σε αρκετές περιπτώσεις είναι πολύ πιο επώδυνες και καταστροφικές από την έλλειψη χρημάτων. Το γεγονός αυτό, μολονότι υποβαθμίζεται ή και παραβλέπεται συστηματικά από τις αρμόδιες αρχές, εντούτοις επιβεβαιώνεται από πλήθος ερευνών από ειδικούς.

Ήδη, οι πρώτες σοβαρές μελέτες των ψυχολογικών επιπτώσεων της ανεργίας πραγματοποιήθηκαν το 1938 από τους Philip Eisenberg και Paul F. Lazarsfeld, οι οποίοι αναλύοντας τις αντιδράσεις των ανέργων αναγνώρισαν τρία τυπικά στάδια ή φάσεις. Το πρώτο στάδιο χαρακτηρίζεται από την απόρριψη και τη συστηματική άρνηση της νέας κατάστασης. Το άτομο δηλαδή αρνείται να αποδεχτεί ότι έχασε την εργασία του και ελπίζει ότι με κάποιο τρόπο θα επαναπροσληφθεί ή θα βρει άλλη καλύτερη εργασία. Ακολουθεί στη συνέχεια το στάδιο της απαισιοδοξίας και της ανησυχίας, καθώς ύστερα από αρκετές αποτυχημένες προσπάθειες εύρεσης εργασίας αρχίζει να συνειδητοποιεί τη δεινή κατάστασή του. Τότε, συνήθως έπειτα από εννιά μήνες ανεργίας, εισέρχεται στο στάδιο της απελπισίας και της κατάθλιψης. Δε βλέπει πια καμία διέξοδο ή προοπτική λύσης στο πρόβλημά του.

Άλλωστε, μετέπειτα έρευνες κοινωνικών ψυχολόγων έδειξαν ότι κάθε άνθρωπος τείνει να δημιουργεί μια εικόνα του εαυτού του ανάλογα με τους κοινωνικούς ρόλους που έχει αποδεχτεί και στη βάση αυτών των ρόλων διαμορφώνει τη σιγουριά που απαιτείται για τη «σωστή» κοινωνική ένταξή του. Επομένως, η απώλεια εργασίας επηρεάζει αρνητικά και τις δύο αυτές συμπληρωματικές διαστάσεις της ζωής μας, τόσο τον «πραγματικό» κοινωνικό μας ρόλο όσο και την «υποκειμενική» αυτοεκτίμησή μας. Και ίσως γι' αυτό οι περισσότεροι ειδικοί επιμένουν ότι το πιο ουσιαστικό σύμπτωμα της απώλειας εργασίας δεν είναι τόσο η έλλειψη χρημάτων, όσο η απώλεια της αυτοεκτίμησης και του αυτοσεβασμού. Η εσωτερική αυτή της κατάστασης οδηγεί κατά κανόνα σε ενοχικά και αυτοευνουχιστικά αισθήματα, τα οποία όχι μόνο καταστρέφουν κάθε προσπάθεια εξόδου από την «προσωπική» κρίση, αλλά και εμποδίζουν την αναζήτηση εργασίας, ιδίως σε χαλεπούς οικονομικά καιρούς. Η αδράνεια και η ακινησία αποτελούν τα τυπικά γνωρίσματα μιας εσφαλμένης και ενοχικής «εσωτερίκευσης» του προβλήματος της ανεργίας ως προσωπικού προβλήματος των ανέργων που σχετίζεται, υποτίθεται, με κάποιες υποκειμενικές ελλείψεις ή αδυναμίες και όχι, όπως συμβαίνει στην πραγματικότητα, με τα αντικειμενικά οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα που επιβάλλουν τη βαρβαρότητα της ανεργίας.

Σπ. Μανουσέλης, εφημ. *Ελευθεροτυπία*, 30.4.2010 (διασκευή).

Α.Ι ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΜΟΡΦΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ (ΜΟΝΑΔΕΣ 30)

A.I.1. Αφού μελετήσετε προσεκτικά το πιο πάνω κείμενο, να γράψετε την περίληψη έκτασης 120-140 λέξεων. Το κείμενό σας θα δημοσιευτεί στην εφημερίδα του σχολείου σας. (μονάδες 8)

A.I.2. Πώς συνδέεται, σύμφωνα με το κείμενο, η ανεργία με την ανάπτυξη ενοχικών αισθημάτων από τον άνεργο; Να απαντήσετε σε μια παράγραφο 60-80 λέξεων; (μονάδες 4)

A.I.3. Να αναγνωρίσετε τον τρόπο ανάπτυξης της τέταρτης παραγράφου («Ήδη . . . πρόβλημά του»). Να αιτιολογήσετε την απάντησή σας. (μονάδες 3)

A.I.4. Να αναλύσετε τα δομικά στοιχεία της 2^{ης} παραγράφου («Η καλπάζουσα. . . εργασίας»). (μονάδες 3)

A.I.5. Να αναγνωρίσετε **έναν (1)** τρόπο και το μέσο πειθούς που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στην τέταρτη (4^η) παράγραφο τεκμηριώνοντας την απάντησή σας με συγκεκριμένα στοιχεία από το κείμενο.

(μονάδες 3)

A.I.6 Να εντοπίσετε δύο (2) διαρθρωτικές λέξεις με τις οποίες εξασφαλίζεται η συνοχή της τρίτης (3^{ης}) παραγράφου.

(μονάδες 2)

A.I.7. Να αντικαταστήσετε τις υπογραμμισμένες λέξεις των φράσεων με ένα συνώνυμο, χωρίς να αλλάξετε τον γραμματικό τους τύπο:

(μονάδες 2)

η επέκταση της μόνιμης ανεργίας [...] πρέπει να θεωρείται βέβαιη

έχει και άλλες δραματικές επιπτώσεις στην κοινωνική και ατομική ζωή των ανέργων

A.I.8 Να αντικαταστήσετε τις πιο κάτω λέξεις με ένα αντώνυμο, χωρίς να αλλάξετε τον γραμματικό τους τύπο:

(μονάδες 3)

υποβαθμίζεται

επώδυνους

αδράνεια

A.I.9 Να γράψετε ένα παράγωγο επίθετο και ένα ουσιαστικό των πιο κάτω ρημάτων.

(μονάδες 2)

αντιδρούν

καταστρέφουν

A.II. ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΓΡΑΠΤΟΥ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

(ΜΟΝΑΔΕΣ 40)

«Προφανώς, η πρώτη συνέπεια της απώλειας της εργασίας είναι η στέρηση μιας σταθερής πηγής εισοδημάτων απαραίτητων για την επιβίωση. Όμως, η παρατεταμένη κατάσταση ανεργίας έχει και άλλες δραματικές επιπτώσεις στην κοινωνική και ατομική ζωή των ανέργων».

Ως νέοι που σύντομα θα βγείτε στην αγορά εργασίας, σε μια κοινωνία που τα ποσοστά ανεργίας αυξάνονται ραγδαία, καλείστε να γράψετε ένα **άρθρο** όπου θα εκθέσετε τις απόψεις σας για το ζήτημα αυτό. Στο άρθρο σας καλείστε να παρουσιάσετε τα **τρία (3) αίτια** που προκαλούν το φαινόμενο της ανεργίας, καθώς επίσης και σε κάποιες από τις **συνέπειες** που έχει στον άνθρωπο και την κοινωνία. Το άρθρο σας θα δημοσιευτεί στην εφημερίδα του σχολείου σας.

(Εκταση: 350 - 400 λέξεις)

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ-ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

(ΜΟΝΑΔΕΣ 30)

ΔΙΑΔΓΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Α. Στρατής Μυριβήλης, «Η μυστική παπαρούνα»

[...] Για μια στιγμή πάλι μου περνά η ιδέα πως ετούτη η μοναξιά είναι αληθινή. Πως τάχα σηκώθηκαν όλοι και φύγανε και μ' αφήσαν μονάχον, ολομόναχον εδώ πάνω. Τότες μια κρυάδα περνά, λεπίδι, την καρδιά μου. Θα προτιμούσα να ξέρω πως ζούνε γύρω μου κρυμμένοι άνθρωποι, κι ας ήτανε μόνο οχτροί. [...]

Επειδή το μέρος είναι ένα νταμάρι όλο πέτρα και δε σκάβεται, σήκωσαν ένα προκάλυμμα με γεώσακους. Έτσι λένε κάτι σακιά μεγάλα με χώμα που μ' αυτά οχυρώνουν τα πετρώδικα χαρακώματα. Τα τσουβάλια αυτά κείτουντ' εδώ χρόνον-καιρό έτσι. Θα φάγαν υγρασίες, βροχάδες, χιόνια και ήλιους. Ήρθαν και σάπισαν από τα νερά, ο ήλιος τα τσουρούφλισε και τα 'καψε. Τραβώ το δάχτυλό μου πάνω τους. Λιώνει η λινάτσα. Σαν τα ξεθαμμένα ρούχα των πεθαμένων που ξεφτάνε, σταχτωμένα, με το πρώτο άγγιγμα. Είναι τσουβαλάκια φουσκωμένα-κάργα, όπως τα πρωτογέμισαν. Άλλα πάλι κρεμάζουν σαχλά, μισοαδειανά. Κάτου από το δυνατό φεγγάρι μοιάζουν με ψοφίμια σκυλιών, άλλα πρησμένα κι άλλα ξαντεριασμένα, σωριασμένα τόνα πάνου στ' άλλο. [...]

Ένας απ' αυτούς λιώνει με μιας κι αδειάζει τον άμμο του πάνω μου. Λοιπόν τότες έγινε μian αποκάλυψη! Μόλις ξεφούσκωσε αυτό το σακί, χαμήλωσε η καμπούρα του και ξεσκέπασε στα μάτια μου μια μικρήν ευτυχία. Αχ, μου 'καμε τόσο καλό στην ψυχή, λίγο ακόμα και θα πατούσα μια τσιριζιά χαράς.

Ήταν ένα λουλούδι εκεί! Συλλογίσου. Ένα λουλούδι είχε φυτρώσει εκεί μέσα στους σαπρακιασμένους γεώσακους. Και μου φανερώθηκε έτσι ξαφνικά τούτη τη νύχτα που 'ναι γιομάτη θάματα. Απόμεινα να το βλέπω σχεδόν τρομαγμένος. Τ' άγγισα με χτυποκάρδι, όπως αγγίζεις ένα βρέφος στο μάγουλο. Είναι μια παπαρούνα. Μια τόση δα μεγάλη, καλοθερμμένη παπαρούνα, ανοιγμένη σαν μικρή βελουδένια φούχτα. [...]

Ακουμπώ πάνω στο προπέτασμα σαν να κουράστηκα ξαφνικά πολύ. Από μέσα μου αναβρύζουν δάκρυα απολυτρωτικά. Στέκουμαι έτσι πολλήν ώρα, με το κεφάλι όλο χώματα, ακουμπισμένο στα σαπισμένα σακιά. Με δυο δάχτυλα λαφριά, προσεχτικά, αγγίζω την παπαρούνα. Ξαφνικά με γεμίζει μια έγνοια, μια ζωηρή ανησυχία πως κάτι μπορεί να πάθει τούτο το λουλούδι, που μ' αυτό μου αποκαλύφθηκε απόψε ο Θεός. [...]

Γύρισα γρήγορα στ' αμπρί. Ας μπορούσα να κάμω μια μεγάλη φωταψία... Να κρεμάσω παντού σημαίες και στεφάνια! Αναψα στο λυχνάρι τέσσερα φιτίλια και τώρα

πασχίζω να τη χωρέσω εδώ μέσα, μέσα σε μια τόσο μικρή γούβα, μια τόσο μεγάλη χαρά. Η ψυχή μου χορεύει σαν μεγάλη πεταλούδα. Χαμογελώ ξαπλωμένος ανάσκελα. [...]

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Β.1.Ι.α. Σε ολόκληρο το μυθιστόρημά του, ο Μυριβήλης χρησιμοποιεί την τεχνική της «πλαστοπροσωπίας». Να εξηγήσετε πώς την εφαρμόζει και τι επιτυγχάνει με αυτήν.
(μονάδες 4)

Β.1.Ι.β. Ολόκληρο το απόσπασμα δομείται σε μία αντίθεση. Να εντοπίσετε τα δύο βασικά σύμβολα αυτής της αντίθεσης και να εξηγήσετε τι συμβολίζει το κάθε ένα από αυτά.
(μονάδες 4)

Β. Θοδόση Πιερίδη, Κυπριακή Συμφωνία

[...] Λογαριάσατε λάθος με το νου σας, εμπόροι,
δεν μετριέται πατρίδα, λευτεριά με τον πήχη!
Κι αν μικρός είν' ο τόπος και το θέλει και μπορεί
τον ασηκωτο βράχο να τον φάει με το νύχι.
τούτη η δίψα δεν σβήνει, τούτη η μάχη δεν παύει,
χίλια χρόνια αν περάσουν, δεν πεθαίνουμε σκλάβοι!
[...] Αψηλά τις καρδιές μας! Μεσ' στης γης μας το χώμα
πιο βαθιά ριζωμένοι –κι ας μανίζουν οι άνεμοι.

Τούτο ακόμα το χρόνο, τούτ' την άνοιξη ακόμα...
Στον ορίζοντα πέρα κάποιο φως κιόλας τρέμει.
Αψηλά τις καρδιές μας κι αρχινά να ροδίζει
η αλυσίδα μας πήρε να βογγά και να τρίζει. [...]

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

Β.1.ΙΙ. Ποιους χαρακτηρίζει «εμπόρους» το ποιητικό υποκείμενο και για ποιον λόγο;
Ποιο μήνυμα στέλνει στους «εμπόρους» μέσα από το πιο πάνω απόσπασμα;
(μονάδες 4)

ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΜΕ ΑΔΙΔΑΚΤΟ

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Γ. Νικηφόρος Βρεττάκος, «Δυο μητέρες νομίζουν πως είναι μόνες στον κόσμο»

Ο γιος της σκοτώθηκε πριν έξι μήνες
Τώρα κάθε πρωί που ανοίγει την πόρτα της,

είναι ένα πένθος. Νομίζεις πως βλέπεις,
έξω από χρόνο και χώρο: το πένθος.

Το βράδυ, το ίδιο:
Σπρώχνει την πόρτα
σα να σωριάζεται. Μπαίνει τρεκλίζοντας
ανάβει το φως. Η μαύρη της μπόλια
είναι λυμένη. Οι άκρες της κρέμονται
ως κάτου στο πάτωμα. Στον τοίχο, αντίκρυ της
η εικόνα ταράζεται. Η Παναγία τη βλέπει,
τρέμουν τα χέρια της, θα της φύγει θαρρείς,
θα της πέσει το βρέφος της.
Τα χείλη της σφίγγονται, η κόκκινη
μαντίλα της παίζει. Θέλει να την
βοηθήσει, αλλά – το σπίτι είναι έρημο.
Δεν έχει σε ποιον ν' αφήσει σ' αυτόν
τον κόσμο για μια στιγμή το παιδί της.

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Δ. Γιάννης Βαρβέρης, «Παίζουμε τους ζωντανούς;»

Ξαπλώνω απόψε πάλι στη μεριά σου.

Και με φωνάζω από το διπλανό δωμάτιο
μ' αγκαλιάζω μέ φιλάω
είμαι περήφανος για τους βαθμούς σου
το Σάββατο θα πάμε σινεμά
την Κυριακή θα φάμε έξω
και σε σφίγγω στη σκιά μου
αυτήν που έχω στους πνεύμονες
και θα σε προλάβουν
μονάχα μην υποπτευθείς
γι' αυτό
ανάβω και τσιγάρο:
-Μπαμπά, πάλι τσιγάρο;
μ' ακούω να λέω
αλλά δεν ξέρω πια
ποιος απ' τους δυο καπνίζει
και ποιος κλαίει

[Ακυρο θαύμα (1996): Ποιήματα, τ. Α': 1975-1996, Αθήνα, Κέδρος, 2000]

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

Β.2.α Κοινός θεματικός άξονας των δύο ποιημάτων είναι η απώλεια. Να περιγράψετε με ποιο τρόπο αποτυπώνεται η απώλεια αυτή στο κάθε ποίημα. (μονάδες 8)

Β.2.β Να αναφέρετε δύο (2) χαρακτηριστικά της νεωτερικής ποίησης που υπάρχουν στα ποιήματα «Δύο μητέρες νομίζουν πως είναι μόνες στον κόσμο» του Νικηφόρου Βρεττάκου και «Παίζουμε τους ζωντανούς;» του Γιάννη Βαρβέρη.

(μονάδες 2)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

Γεώργιος Βιζυηνός, «Το αμάρτημα της μητρός μου»

[...] Εν τούτοις όταν μετά δύο ετών νέαν απουσίαν ήλθεν η μήτηρ μου να με ιδή εν Κωνσταντινουπόλει, εθεώρησα καλόν να κάμω υπέρ αυτής κάτι τι επιβλητικώτερον.

Εξενιζόμεν τότε εν τω περιφανεστέρω της Πόλεως οίκω, εν ω έσχον αφορμήν να γνωρισθώ με τον Πατριάρχην, Ιωακείμ τον δεύτερον. Ενώ μίαν ημέραν συνεβαδίζομεν μόνοι υπό τας αμφιλαφείς του κήπου σκιάς, τω εξέθηκα την ιστορίαν κ' επεκαλέσθην την επικουρίαν του. Το ύψιστον αυτού αξίωμα, το εξαίρετον κύρος, μεθ' ου περιβάλλεται πάσα θρησκευτική του ρήτρα, έμελλεν αναμφιβόλως να εμπνεύση εις την μητέρα μου την πεποίθησιν της αφέσεως του κρίματός της. Ο αείμνηστος εκείνος γέρων επαινέσας τον περί τα θρησκευτικά ζήλον μου, μοι υπεσχέθη την πρόθυμον σύμπραξίν του.

Ούτω λοιπόν ωδήγησα μετ' ολίγον την μητέρα μου εις το Πατριαρχείον διά να εξομολογηθή εις την Παναγιότητά του.

Η εξομολόγησις διήρκεσε πολλήν ώραν και εκ των νευμάτων και εκ των ρημάτων του Πατριάρχου εννόησα, ότι εχρειάσθη να διαθέσῃ όλην την δύναμιν της απλής και ευλήπτου ρητορικής του, όπως επιφέρῃ το ποθητόν αποτέλεσμα.

Η χαρά μου ήτον απερίγραπτος. Η μήτηρ μου απεχαιρέτησε τον γεραρόν Ποιμενάρχη μετ' ειλικρινούς ευγνωμοσύνης και εξήλθε των Πατριαρχείων τόσον ευχαριστημένη, τόσον ελαφρά, ως εάν ήρθη από της καρδιάς αυτής μία μεγάλη μυλόπετρα.

Όταν εφθάσαμεν εις το κατάλυμά της, εξήγαγεν εκ του κόλπου της ένα σταυρόν, δώρον της Παναγιότητός του, τον εφίλησε και ήρχησε να τον περιεργάζεται, βυθιζομένη ολίγον κατ' ολίγον εις σκέψεις.

– Καλός άνθρωπος, τη είπον, αυτός ο Πατριάρχης. Ορίστε; Τώρα πια πιστεύω, ότι ήλθεν η καρδιά σου στον τόπον της.

Η μήτηρ μου δεν απεκρίθη.

– Δεν λέγεις τίποτε, μητέρα; την ηρώτησα μετά τινος δισταγμού.

– Τι να σε πω, παιδί μου! απήντησε τότε σύννους καθώς ήτον· ο Πατριάρχης είναι σοφός και άγιος άνθρωπος. Γνωρίζει όλαις ταις βουλαίς και τα θελήματα του Θεού, και συγχωρνά ταις αμαρτίαις όλου του κόσμου. Μα, τι να σε πω! Είναι καλόγερος. Δεν έκαμε παιδιά, για να μπορή να γνωρίση, τι πράγμα είναι το να σκοτώση κανείς το ίδιο το παιδί του!

Οι οφθαλμοί της επληρώθησαν δακρύων και εγώ εσιώπησα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Β.3.α «Η κυρά Δεσποινιώ χαρακτηρίζεται ως τραγικό πρόσωπο». Να δικαιολογήσετε την άποψη αυτή, λαμβάνοντας υπόψη το πιο πάνω απόσπασμα, αλλά και ολόκληρο το διήγημα. (μονάδες 6)

Β.3.β Ποιον τύπο αφηγητή χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στο πιο πάνω απόσπασμα και τι προσδίδει στο διήγημα η συγκεκριμένη επιλογή; (μονάδες 2)

ΤΕΛΟΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΟΥ ΔΟΚΙΜΙΟΥ

Ο Διευθυντής

Ανδρέας Λοΐζου